

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ “ΧΡΟΝΙΚΩΝ,,

Ἀπὸ τὸ ἐπόμενον φύλλον τὸ περιοδικὸν μας μετατρέπει τὸν τίτλον του εἰς **ΧΡΟΝΙΚΑ**.

Τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν προβαίνομεν εἰς τὴν μεταρροπὴν ταύτην τὴν εἶπομεν καὶ ἄλλοτε : Ὁ **Ἐπίκαιρος** ἦτο προσωρισμένος νὰ καταστῆ περιοδικὸν ἐκπληροῦν τὰς ἀνάγκας καὶ τοῦ πολλοῦ καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Καὶ δι’ αὐτὸ ἡ ὕλη του ἦτο καὶ κακή, ἀλλὰ καὶ καλὴ ἐν μέρει. Ἡ πείρα ὁμως μᾶς ἔπεισεν ὅτι ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἀναγινώσκει. Δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναγνώσεως. Ἀπὸ φιλολογικῆς ἀπόψεως χαρακτηρίζοντες αὐτὸν ἠμποροῦμεν νὰ τὸν ὀνομάσωμεν συρφετόν. Καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ἔχωμεν ἄδικον. Ὡστε ἐπροτιμήσαμεν ν’ ἀποταθῶμεν εἰς τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά σκιρτᾷ ἅμα ἀντιληφθῆ τὸ Καλὸν καὶ τὸ Ὁραῖον, τὰ ὁποῖα τιμᾷ καὶ γεραίρει. Ὁ κόσμος αὐτὸς σχετικῶς ὀλίγος συνεπάθησε πρὸς τὸ μέχρι σήμερον ἔργον μας καὶ μᾶς ἐδήλωσε τὴν πολὺτιμον ὑποστήριξίν του. Καὶ πρέπει ἡ δῆλωσις αὕτη νὰ μὴ μείνῃ ἀπλή δῆλωσις, ἀλλὰ νὰ πραγματοποιηθῆ, ἐὰν πραγματικῶς ἐπιθυμῆ τὰ **Χρονικὰ** νὰ καταστοῦν φύλλον τιμῶν τὰ γράμματα τῆς πόλεός μας.

Τὰ **Χρονικὰ** θὰ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν ἐκλεκτικὸν περιοδικόν. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἴδῃ παρελαύνοντα διὰ τῶν στηλῶν αὐτῶν τὰ διαπρεπέστερα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ὀνόματα. Θὰ γίνωνν ἐπίσης γνωσταί, καὶ πρὸς τοῦτο προσελάβομεν εἰδικούς συνεργάτας, εἰς τὸ δημόσιόν μας ὅλοι αἱ φιλολογίαι τοῦ κόσμου. Θὰ ὑπάρχῃ στήλη κοινωνικὴ καὶ ἐνίοτε πολιτικὴ. Τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα θὰ ἐξυπηρετοῦνται διὰ τῆς μεγαλητέρας εἰλικρινείας καὶ ἀμεροληψίας. Ἰδιαιτέρου συνεργάται θὰ ἀπασχοληθοῦν διὰ κάθε εἶδος φιλολογίας. Ὅλα τὰ ἐκδιδόμενα καὶ ἀποστελλόμενα εἰς τὰ **Χρονικὰ** φιλολογικὰ βιβλία θὰ κρίνωνται ἀμερολήπτως, ὡς καὶ τὰ παριστανόμενα θεατρικὰ ἔργα.

Ὁ **Ἐπίκαιρος** μέχρι σήμερον κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλους τοὺς τὰ πρῶτα φέροντας ἐν τοῖς γράμμασι περὶ ἑαυτὸν. Τὰ **Χρονικὰ** ὑπόσχονται ὅτι θὰ κατορθώσουν τοῦτο εἰς εὐρύτερον κύκλον.

Πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν νέων λογίων, οἵτινες ἀκόμη δὲν εἶδον τὸν φιλολογικὸν αὐτῶν δρόμον, θὰ ὑπάρχῃ μία στήλη φέρουσα τὸν τίτλον **Μικρὰ Χρονικὰ**. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον θὰ δημοσιεύωνται ὅλα τὰ πρωτόλεια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ δεικνύουν ὅτι οἱ συγγραφεῖς των ἔχουν κάποιαν τάσιν πρὸς δημιουργίαν μίαν ἡμέραν σοβαροτέρων ἔργων.

Εἰς τὰ **Χρονικὰ** θὰ ἰδρύνονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διαγωνισμοὶ φιλολογικοί : διηγημάτων, ποιημάτων, μικρῶν δραμάτων καὶ κωμωδιῶν καὶ κριτικῆς ἐπὶ ὀρισμένων θεμάτων. Τὰ ἐπιτυχᾶνοντα ἔργα θὰ λαμβάνουν χρηματικὸν βραβεῖον, τὰ δὲ ἐπαινούμενα θὰ δημοσιεύωνται.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΑΣΤΡΑΠΗ.

Ὁ πολιτισμός μας, φύλ. 6ον

ΒΑΡΒΑΡΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ.

Ποῦ ἔγκειται ἡ εὐτυχία, φύλ. 17ον.

Β. Η. ΗΛΙΑΔΗΣ.

Σ' ἓνα λουλούδι, φύλ. 26—Τὸ φάνταγμα, φύλ. 32ον.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ.

Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρὸς μου, φύλλα 4ον, 5ον, 6ον, 7ον καὶ 8ον.

ΓΕΩΡ. ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ. *Καθάρ.*

Ὁ Γέρω-σαλπικτής, (μεταφ. Πέτρον Νεβάδα), = φύλ. 21ον. *Κυρίασμα Κ. Βογαλιῆς*

ΓΚΥ ΔΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ.

Ἡ νεκρά, φύλ. 9ον—Ὁ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων (μετάφ. Α. Γεωργίτση). φύλ. 28ον—Τὰ κοσμήματα, (μετάφ. τοῦ αὐτοῦ) 32ον καὶ 33ον.

Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Τὸ Νέον Πνεῦμα καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτῆς του, φύλ. 4ον.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.

Μαργαρίτα Στέφα, φύλλα 10ον, 11ον, 12ον, 13ον, 14ον, 15ον, 16ον, 17ον, 18ον, 19ον, 20ον, 21ον, 22ον, 23ον, 24ον, 25ον, 26ον, 27ον, 28ον, 29ον, 30ον, 31ον, 32ον καὶ 33ον.

ΔΟΝΑΤΟΣ ΣΤΕΡΝΑΡΑΣ.

Ὁ πόνοσ τῶν ξενιτευμένων, φύλ. 13ον.

ΔΑΦΝΙΣ *(κεντρικὸς ἔξελξις)*

Σὰν σκόνη, φύλ. 19ον.

Δς.

Ἀπαραίτητα δῶρα, φύλ. 8ον.

Λιδος Δ. Ε.

Συμβουλαὶ διὰ κορίτσια φύλλα 4ον, 5ον, 7ον, 9ον.

Δ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΑΔΗΣ.

Ἡ χερσαφέτησις, φύλ. 8ον—Ψυχολογικὴ κατάστασις, φύλ. 9ον—Ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν, φύλ. 10ον—Ἀπίστευτον, φύλ. 12ον—Κοινωνιολογικά, φύλ. 28ον.

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Τὸ πολιτικόν μας ἄρθρον, Στίχοι ἀρχαῖοι φύλ. 1ον 2ον 3ον 4ον καὶ 5ον—Μπαλλάδες, φύλ. 19ον—Συναξάρι, φύλ. 22ον—Πυγμαλίων, φύλ. 23ον—Ἀθηνᾶ, φύλ. 31ον.

ΕΛΓΑΡ ΠΟΕ.

Ὁ Κόρακας, (μετάφ. Ὁ. Μπεκέ), φύλ. 15ον.

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ.

Ἡ δάκρυνη τραχηλιά (μετάφ. Ὑπατίας Ἀδαμαντιάδου).

ΕΜΠΕΛΟΚΛΗΣ. *Διὰ Χιμωδοῦ*

Ποῖος ὁ καλῆτερος διηγηματογράφος μας, φύλ. 12ον.

Ε. ΧΑΙΝΕ.

Τραγοῦδι (μετάφρασις Ἀγ. Βλάχου).

ΖΑΝ ΡΑΜΩ.

Ἡ Ξανθιά ἢ Ζουλιμέ, φύλ. 29ον μετάφ. Ν. Ἀμουργιανοῦ).

Ζ. ΦΥΤΙΑΗ.

Ἡ Νίτσα, φύλ. 16ον.

ΗΛΙΑΣ ΜΑΡΟΥΣΗΣ.

Ὁ καταδιωκόμενος, φύλ. 1ον.

ΗΡ. ΠΙΝΤΖΑΣ

Ἀτυχεστερος τοῦ Ἀδώνιδος, φύλ. 4ον—Ἀριθ-

Α. ΓΕΩΡΓΙΣΤΗ.

Δίδυμα τέρατα, φύλ. 23—Ἀερολογήματα, φύλ. 24
Σκηρὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν σεισμῶν, (μετάφ. ἀπὸ τοῦ γερμανικοῦ, ὑπὸ Γ. Καραιζᾶ). φύλ. 25ον.

Α. ΕΡΗΜΙΤΗΣ. 5

Κάποια νύχτα, φύλ. 30ον—Στῆς ἀγάπης μου τὸν τάφο, φύλ. 32ον.

ΛΕΩΝ ΑΣΤΡΕΑΣ.

Πόσο γρήγορα περνᾷ ἡ ὥρα, φύλ. 13ον—Τρελλὴ ἀπ' ἀγάπη, φύλ. 17ον—Πατέρας καὶ γιὸς, φύλ. 28ον.

ΛΕΩΝ ΛΥΜΠΙΟΥΣΑΚΗΣ.

Οἱ ἀλυσίδες, φύλ. 12ον.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΟΥΛΑΝΔ. (μετάφρασις)

Τρεῖς κόρες, φύλ. 7ον—Τὸ ὄνειρον, φύλ. 9ον.

Μ.

Ὁ Γογὸλ. φύλ. 18ον.—Κάρολος Σβίμπορν. φύλ. 19ον.

Ν. ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

Ὑποβολή, φύλ. 5ον—Παλιὰ καὶ Καινούρια, (Πρόλογος, τὸ βιβλίον, ἐπίλογος). φύλ. 6ον—Βλαστήμα, φύλ. 8ον—Οἱ λαμπάδες τοῦ Γάμου, φύλ. 9ον—Αἰώνιο ξαναγέννημα, φύλ. 10ον—Ὁ κοπζάρος, ὁ Ἐπιτάφιος, φύλ. 11ον—Ἡ λαλιά τοῦ πειτεινοῦ, φύλ. 12ον—Γαζτζή γιατζή, φύλ. 19ον—Κύκνειο ἄσμα, 20ον—; φύλ. 25ον—Τὰ ἀνώνυμα, φύλ. 27ον.

Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ.

Στίχοι ἐν Φρενοκομείῳ, φύλ. 8ον—Ἡ ἔορτὴ τῶν ἀνθέων, φύλ. 16ον.

Ν. Μ. (μετάφρασις)

Μεταξὺ συνοίκων, φύλ. 5ον.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΟΓΟΛ.

Ὁ Μανδύας, φύλλα 20ον, 21ον, 22ον, 23ον, 24ον καὶ 25ον.

Ν. ΜΠΕΛΛΑΣ.

Περὶ σοσιαλισμοῦ ὑπὸ χριστιανικὴν ἔποψιν, φύλλα 13ον, 14ον, 15ον, καὶ 16ον.

μηρικὴ τοῦ χοροῦ, φύλ. 9ον—Ἡ θεία μου, φύλ. 10ον—Οἱ Ἑλληνοπούλες τοῦ Μακροχωρίου, φύλ. 11ον—Ἡ Πεταλούδα, φύλ. 12ον—Τετέλεσται, φύλ. 17ον—Πλατωνικός, φύλλα 18ον, 19ον, 20ον, 21ον, 22ον, 23ον, καὶ 24ον—Περὶ ὀρέξεως ὁ λόγος, φύλ. 26ον Μονοκοντιλές, φύλ. 29ον.

ΙΑΣΩΝ ΑΣΑΝΗΣ.

Ἰωάννης Ἀσὰν ὁ Ρωμαιοκτόνος, φύλ. 6ον—Παράδοξα φαινόμενα, φύλ. 7ον—Ἡ καταβόθρα τοῦ Ἀργοστολίου, φύλ. 8ον—Ἡ ἄβυθος ἢ Ἀκωλη, φύλ. 9ον—Ἀνέκδοτα Διονυσίου Σολωμοῦ, φύλ. 10ον καὶ 11ον

Ι. ΑΣΠΡΙΩΤΗΣ.

Τὸ ὕδωρ καὶ τὸ λουτρὸν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, φύλ. 21ον—Ὁ Groiset περὶ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλολογίας, φύλ. 23ον.

Ι. ΒΕΡΓΑ.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Ποριώτη). Τὸ κυνήγι τοῦ λύκου, φύλ. 5ον, καὶ 6ον.

ΙΟΥΔΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ.

Ἐδγαρ Πόε (μεταφ. Α. Γεωργίτση) φύλ. 26ον.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ.

Ἡ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συμβολὴ εἰς τὴν καθόλου ἐλληνικὴν δόξαν, φύλ. 29ον, 30ον καὶ 31ον.

Ιω. ΒΑΡΒΟΥΧΗΣ.

Ὁ Μπελαλῆς, φύλ. 1ον.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΒΩΔΕΛΑΙΡ.

Ἄντρας καὶ θάλασσα (μετάφρ. Ν. Ἀμουργιανοῦ). φύλ. 18ον.

Κ. ΜΠΕΛΛΑΣ.

Τρελλοὶ στίχοι, φύλ. 10ον—Στὸν ἀξιωματικὸ τῆς Αὐτ. Φρουρᾶς Ρωμύλο Σπαθάρη, φύλ. 20ον—Δημήτριος Μοστράτος, φύλ. 22ον—Ἀφθαστοὶ πόθοι, φύλ. 25ον—Στὴ μουσικῇ, φύλ. 32ον.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

Ἰαμβοὶ καὶ ἀνάπαιστοι, φύλ. 14ον.

πρωτότυπον ἰδικόν του καὶ τὸ ἐδημοσίευσεν ἀβασανίστως. Ἐνα τοιοῦτον λάθος εἶνε δυνατόν νὰ γένη. Ὁ κ. Ν. Καστρινὸς εἰς τὸν ὁποῖον εἶπομεν τὰς παρατηρήσεις σας, μᾶς ἔφερε τὸ ρωσικὸν τομίδιον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου Ρώσου συγγραφέως, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν του. Τὸ τομίδιον τὸ ἔχομεν πρόχειρον εἰς τὸ γραφεῖόν μας. Φέρει τὸν τίτλον ρωσιστὶ βέβαια: Εἰκοτογραφημένη βιβλιοθήκη Πούσκιν, ἔκδοσις Φ. Παντιέγκωφ. Ὅσοι νομίζομεν ὅτι ὁ Γάλλος διευθυντὴς τοῦ γνωστοῦ μας περιοδικοῦ ἠπατήθη.

Κον Κ. Κ. Ρύσιον — Ἀνοτιχῶς πλέον δὲν δημοσιεύομεν ἀντίγραφα. Ἀπούμεθα ποῦ δὲν εὐρίσκεθε τακτικὰ τὸν «Ἐπίκαιρον». Εἰς τὸ Ρύσιον, χάρις εἰς καλὸν μας φίλον ἔχομεν ἀρκετοὺς ἀναγνώστιας. Διατί ὅμως δὲν ἐγγράφετε συνδρομητὴς νὰ σᾶς στέλλεται τακτικῶς τὸ φύλλον; Γράφετέ μας.

Κον Δ. Μ. Βουρσιούκδου. — Οἱ πνευματισταὶ διατείνονται πολλὰ. Καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν διαβάσει τὸν Ἄλλαν Καρδέκ καὶ τοὺς ὀπαδοῦς του καὶ ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν διαβάσει τίποτε καὶ μετέρχονται τὸν πνευματιστὴν χάριν οὐκίας. Εἰς ἀπὸ τῶς τελευταίους ἔλεγε προχθὲς μὲ τοιοῦτον ὕψος, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι πράγματι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν: ὅτι τὸ σῶμά του τὴν νύκτα μένει κενόν, ἢ δὲ ψυχὴ του ἢ τὸ πνεῦμα του μεταβαίνει καὶ ζῆ εἰς τὰ πηγάδια τῆς γειτονίας. Ἐκεῖ διέρχεται ἀυτοῦταις νύκτας μὲ τὴν συνανατροφήν τῶν ἐξωχαιτέρων πνευμάτων τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ πολλάκις οὐνητήθη μετὰ τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου τῶν αἰώνων Σωκράτους. Ὁμιλεῖσε πολλάκις μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τὸ σπουδαῖον εἶνε ὅτι ὁ μέγας φιλόσοφος μὲ τὴν ῥοήν τῶν πολλῶν χρόνων ἐληρομόνησε τὴν ἀρχαίαν γλώσσαν καὶ ὠμίλει ἀκριβῶς ἐκεῖνην τὴν ὁποίαν ὀμιλοῦμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. Ὁ τερατολόγος αὐτὸς πνευματιστὴς (εἶνε ἀοὰ γὰ τερατολόγος ἢ ὅσα διηγείται εἶνε ἀπλὰ ἀλήθεια;) ἠοθάνθη καθὼς ἔλεγε τὴν μεγαλιέραν τῶν εὐχαριστήσεων, διὰν εἰς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πηγάδια οὐνήτησε τὸν Ἄλλαν Καρδέκ, τὸν περίπτωτον πνευματιστὴν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε πολλὰ καὶ διάφορα μαθήματα. Τὶ δὴμεινεν ὅμως μετὰ τοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ διακοινώσῃ, τὸ κρατεῖ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ εἰς τὴν μνήμην του.

Κον Ε. Β. Ἄγιον Στέφανον. — Βέβαια ἐκεῖ εἰς τὸ ὥραϊον προάστειον δὲν ἠμποροῦσατε νὰ κάμειτε ἄλλως παρὰ νὰ μᾶς ληρομήσειτε. Νὰ σκοπιώνατε τοὐλάχιστον πουλιὰ θὰ ἐμετροῦζατο ὁ κακοφαναρισμὸς μας, ἀλλὰ λέγον, καὶ θὰ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὰ πουλιὰ ἔχουν τοιαῦτα μάτια, ὥστε νὰ δύνανται νὰ διαφύγουν τῶν δολοφόνων σκαγιῶν σας.

Κον ΑΑ. Χαλκηδόνα. — Τὸ διήγημά σας ἀνάξιον δημοσιεύσεως. Ἀπούμεθα δι' αὐτό, ἀλλὰ τί νὰ κ' ῥώμεν; Σεβόμεθα πρῶτον τὸ φύλλον, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ σεβ. . . καὶ σᾶς μὴ δημοσιεύοντες αὐτό. Ἴσως τὸ δεῦτερον διήγημά σας εἶναι καλῆτερον.

Τὸ ἐξαγωγικὸν γραφεῖον τοῦ κ. ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΚΑΛΙΑΡΗ ἐν Πόλει Κατεργάζομεν Χάν ἀρ. 72.

Ζητεῖ κατ' εὐθείαν ἀναποκορτάς ἐξ Ἀνατολῆς δι' ἀγορὰς λαγοδεματόν, κισέδων, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους ἀνατολικῶν προϊόντων δι' ἴδιον λογαριασμὸν καὶ ἐπὶ προμηθείᾳ.

Τὸ καλλιτεχνικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΒΔΕΛΗ, κείμενον εἰς Ταυλάμπαση, ὁδὸν Ἐρυθρῆ Σοκάκ, ἀρ. 32, ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους ζωγραφικὴν, οἶον ταμπελῶν, προσωπογραφῶν, εἰκόνων κτλ. ἐντὶ ἐλαχίστης τιμῆς.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀξιότιμοι συνδρομηταὶ ἵνα εὐαρεστούμενοι ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι ὁ «Ἐπίκαιρος» διατρέχει τὸν ὄγδον μῆνα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του.

Αἰωνίως θὰ φωνάζω

Πάντοτε θὰ φωνάζω

Θὰ φωνάζω ὥσπου θὰ σκάσω

Ἔνας εἶναι ὁ Κοσμᾶς

Ὅλα τῆς μόδας τὰ κολάρα καὶ αἱ γραβάται στοῦ Κοσμά.

Μεγάλη Ὀδὸς τοῦ Πέραν παραπλευρῶς τοῦ Λουξεμβούργου.

ΟΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΙΚΗΝ ΑΓΟΡΑΝ. 1

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Ταταούλοις, ἐν ἑδῶ Σακᾶ, παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον, οἰκία διόροφος, μὲ θαυμασίαν θέαν καὶ ἐξοχικωτάτη, περιλαμβάνουσα ἀγλήν, φρέαθ καὶ εἰς τὸ ἄνω ὄροφον δύο εὐρύχωρα, δωμάτια. Ἐχει δύο χονδρῶς τοίχους τῆς πυρκαϊῆς ἐκ λίθων. Πρὸ αὐτῆς θὰ διέρχεται ἡ γραμμὴ τῶν τροχιοδρομῶν, τῆς ὁποίας ἡ κατασκευὴ ἤρξατο ἤδη. Τιμὴ 80 ὀθωμανικαὶ λίραι. Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐπικαίρου».

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΑΝΤΟΥ ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΔΕΥΚΩΜΑ ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΠΕΛΛΑ Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν

Ἐμβατήριον Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Capriccio per Pianoforte. Charlotta, (πῶλκα).

Ἐξεδόθησαν: Πόνος ψυχῆς (νυκτωδία). Ἀποχαιρετισμὸς, (ᾠδα). Χορὸς Σουλφιδῶν, (βάλς).

Μουσικὸν Περιοδικὸν Περιλαμβάνον ἔργα ἐνδὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου.

Τυπογραφεῖον Ε. ΒΑΣΙΛΕΤΑΔΟΥ ΚΑΙ Σας.

Στυλογράφοι εὐθηνολοὶ καὶ στερεοὶ πρὸς γρ. 10—15—30. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 2 γρ. ἐπὶ πλέον. ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ, Γαλατᾶ, Μαχμουδιέ, ἀριθ. 1.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ἐν Κων/πόλει Γρ. 30
ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις > 40
ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. 10

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Μ. Φιλήντα : Γλωσσολογικά. — Δημοικὸ μυθολόγι. — **Ἀ. Ἀκροθαλασσίτου :** Λύπες. (ποίημα)—**Ν. Ἀμουργιανοῦ :** Τὸ γεροντοπαλλήκαρο. (διήγημα).—**Υπατία :** Στὸ φῶς τῆς Ἑλλάδος (μετάφρασις)—**Ηρ. Πίντζας :** Μονοκοιτυλιές.—**Ν. Σαντοριναίου :** Μπουνάτσα (διήγημα). — **Ὄνορὲ δὲ Μπαλζάκ :** Ἐνας κρῖνος μέσα στὴν κοιλάδα (μυθιστ. μετάφ. Πέτρου Νεβάδα) — Ριζμένα φύλλα.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

ΞΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Ἡ γλῶσσα εἶνε γεγονὸς κοινωνικόν, ἄρα ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῶν κοινωνικῶν ὄρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ζῆ καὶ ἐξελλοσεται. Οἱ λαοὶ λοιπὸν οἱ ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους συγκοινωνίαν μεταδίδουσιν εἰς τὰς γλώσσας ἀλλήλων καὶ λέξεις τινάς, τὰς ὁποίας συνήθως ὀνομάζομεν **ξένας λέξεις**

Ὅταν λαὸς τις δανεισθεῖ μίαν λέξιν ἀπὸ ἄλλου ἄλλοι ἢ γείτονα λαὸν ἐξάπαντος τὴν μετοχητεύει εἰς τὸ ἰδικόν του γλωσσικὸν σύστημα, δηλαδὴ τῆς ἐφαρμύζει τὸ ἰδικόν του **φθογγικόν** καὶ **τυπικόν** τῶσον, ὥστε, τοῦ καιροῦ προϊόντος, καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἀκόμη ἀδυνατοῦν νὰ διακρίνουν ἂν πράγματι εἶναι **ξένη**.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἣ ὁποία ἀριθμεῖ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ζωὴν, ἔχει ἀπείρους ξένας λέξεις, τὰς ὁποίας κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐδανείζετο ἀπὸ τοὺς διαφόρους λαοὺς μετὰ τῶν ὁποίων ἐπεκοινωνεῖ ἕνεκα τῶν ἱστορικῶν τοῦ ἔθνους περιπετειῶν.

Ἡδη ἂν ἐξετάσωμεν λεπτομερέστερον, ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς τὰς πηγάς, τόσον περισσότερον βλέπομεν ὅτι ξένον καὶ ἰδικόν μας συγχέονται καὶ ἀποτελοῦσιν ἓν. Διότι ἐπὶ τέλους ὑπῆρχε ποτε καιρὸς, ὅτε ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ δὲν ἦτο τι διακεκριμένον ἀπὸ τὴν ἐπίλοιπον ἀνθρωπίνην ἐκείνην μάζαν, τὴν ὁποίαν σήμερον οἱ γλωσσολόγοι ὀνομάζουν : Ἀριανήν, Ἰνδοευρωπαϊκὴν, ἢ ὀρθότερον Ἰαπετικὴν,

ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ γῆ μας μίαν φοράν δὲν ἦτο τι ξεχωριστὸν ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν φωτογενέλην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐμορφώθη βραδύτερον δλόκληρον τὸ ἡλιακὸν μας σύστημα.

Τότε βεβαίως ἡ γλῶσσα τῆς κατόπιν Ἑλληνικῆς φυλῆς ὑπῆρχε στοιχειωδῶς μέσα εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἀνθρωπομάζης ἐκείνης. Ἄλλ' ἦτο τότε ἡ γλῶσσα ἐκείνη Ἑλληνική; — Ὁχι βέβαια.

Κατόπιν ὅμως μέρος τῆς γλώσσης ἐκείνης κατήντησεν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὅλοι δηλ. αἱ Ἰαπετικαὶ λέξεις τὰς ὁποίας παρέλαβεν εἰς χρῆσίν της ἡ φυλὴ ἐκείνη τῆς Ἰαπετικῆς ὁμοεθνίας, ἣ ὀνομασθεῖσα Ἑλληνικὴ ἐμορφώθησεν εἰς τελείας Ἑλληνικάς. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν καὶ πᾶσα λέξις, ἣ ὁποία κατόπιν ἐπεροῦσεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὅθεν δήποτε καὶ ἂν ἐκράτει τὴν ἀρχὴν της ἐμορφόνετο εἰς τελείαν Ἑλληνικὴν, καὶ δυνάμεθα νὰ εὗρωμεν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ περισσότερας ἀπὸ χιλίας λέξεις, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ εἶναι ἀραβικὴ, ἢ περσικὴ, ἢ αἰγυπτιακὴ κ. τ. λ.

Ἡδη ἂς συνεχίσωμεν τὴν γεωλογικὴν παρομοίωσιν εἶναι καταπληρῆ καὶ ἀνάλογος πρὸς τὰ γλωσσικὰ φαινόμενα.

Ἀπὸ δλόκληρον τὴν ἡλιακὴν μάζαν ἀπεσπάθη ποτὲ μέρος τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὸν πλανήτην μας. Ἄλλὰ καὶ ἔκτοτε μέχρι σήμερον ἀπὸ ἄλλας κοσμικὰς μάζας ἀποσπῶνται τεμάχια καὶ πίπτουν ἐπὶ τῆς γῆς μας, γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα **ἀερόλιθοι**, τὰ ὁποία, θέλομεν δὲν θέλομεν, ἀποτελοῦν πλέον μέρος τοῦ πλανήτου μας. Καὶ ἂν δὲν εἶναι κανεὶς γεωλόγος δὲν δύναται βέβαια νὰ διακρίνει ὅτι τὰ τεμάχια ταῦτα μᾶς ἦλθον ἀπὸ ἄλλους κόσμους. Ὅταν δὲ παλαιώσων πολλὸ μῆτε οἱ γεωλόγοι πλέον δὲν τὰ διακρίνουν.

Ἄς θεωρήσωμεν τώρα δλόκληρον τὴν ἀρχικὴν μάζαν τοῦ ἡλίου ὡς τὴν Ἰαπετικὴν ὁμογλωσσίαν, τὸν πλανήτην μας ὡς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς ἀερόλιθους ὡς τὰς ξένας λέξεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ καιροὺς περοῦν εἰς τὴν ἰδικὴν μας. Δὲν διακρίνονται πλέον ἀπὸ τὰς γνησίας ἑλληνικάς τετέλεσται.

